

Предпочетохме да си бждемъ сами и избрахме втората стая. Покатерихме се нагоре по стълбата и влѣзохме въ една тъмна стаичка, която никога не е виждала метла. Донесоха ни яйца и орисъ и ни дадоха за спане дюшечи, които издаваха остра миризма на торъ и напълнени съ нѣкакво вещество, което наумяваше смачкани картофи. Преди да ни пожелае лека нощъ, стопанинътъ внимателно запуши дупкитѣ, които служеха за прозорци, и затъкна съ слама всички пукнатини по стенитѣ. Ние му изказахме възмущението си, че се отнася къмъ насъ като къмъ изнѣжени граждани, но нашитѣ протести не дадоха резултати. На единъ особень езикъ, който едва разбирахме, стопанинътъ ни каза, че има опасностъ, ако прозорцитѣ останатъ отворени. Не бѣше много приятно да се спи въ тая душна и тѣсна стая, но ние бѣхме толкова изморени, че у никого нѣмаше желание да търси по-добро мѣсто за спане.

Нощта мина спокойно. На другия день рано сутринта ние продължихме пътя си. Цѣлъ день прекарахме въ опасни преминавания отъ връхъ на връхъ и вечерята се завърнахме въ оставената хижа, въ която и решихме да починемъ.

Въ Бразилия си купихме платнени мрежи, за да се запазимъ отъ опаснитѣ насѣкоми; тия мрежи ни топлѣхатъ добре, както и вълненитѣ дрехи. Азъ предложихъ да ги използваме, за да се запазимъ отъ нощния студъ. На туземцитѣ, наши водачи, това имъ се стори смѣшно. Тѣ казаха, че на такава височина нѣма насѣкоми; вмѣсто одеало, по-добре ще бжде да се покриемъ съ чулъ.

Когато на другия день се пробудихъ, видѣхъ, че нашитѣ магарета сж изчезнали. Веднага отърчахъ при водачитѣ, които спѣха на открито, но и тѣ сякашъ се бѣха изпарили презъ нощта. Тамъ, гдето бѣ леглото имъ, намѣрихъ само кжсове отъ чулъ, изплѣскани съ кръвъ. Нѣмаше съмнение, че въ това диво мѣсто сж върлували опасни разбойници. Върнахъ се изплашенъ